

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
07/10. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2010. január 21.

A C-546/07. sz. ügyben hozott ítélet
Bizottság kontra Németország

Németország megsértette a közösségi jogot azáltal, hogy saját vállalkozásaira korlátozta annak lehetőségét, hogy a területén elvégzendő munkálatokra vonatkozóan lengyel vállalkozásokkal vállalkozási szerződést kössenek

Az ilyen korlátozás hátrányos megkülönböztetésnek minősül és nem igazolható

A munkaerőpiacán jelentkező súlyos zavarok megszüntetése érdekében Németország a 2003-ban aláírt csatlakozási okmány¹ értelmében a Bizottság előzetes tájékoztatását követően korlátozhatja a Lengyelországban letelepedett vállalkozások által kiküldött munkavállalók mozgását a szolgáltatásnyújtás terén. E korlátozás mindaddig fenntartható, amíg Németország a lengyel munkavállalók szabad mozgására nemzeti jogszabályaiban vagy kétoldalú megállapodásokban foglalt rendelkezéseket alkalmaz. Mindazonáltal e korlátozás alkalmazása a Németország és Lengyelország közötti transznacionális szolgáltatásnyújtás tekintetében nem eredményezhet szigorúbb feltételeket, mint amelyek a csatlakozási szerződés aláírásának időpontjában fennálltak („standstill” klauzula).

Az 1990-ben megkötött lengyel-német megállapodás² értelmében azon lengyel munkavállalók, akiket lengyel vállalkozó és „a másik fél” vállalkozása közötti munkaszerződés alapján, ideiglenes tevékenység végzése céljából küldtek ki (szerződéses munkavállalók), főszabály szerint munkavállalási engedélyt kapnak, a munkaerő-piaci helyzet állapotától és fejlődésétől függetlenül.

A német szövetségi munkaügyi ügynökség az Európai Unió új tagállamaiból származó külföldi munkavállalók foglalkoztatására vonatkozó egyik végrehajtási utasítása megtiltja olyan vállalkozási szerződések megkötését, amely lehetővé tenné külföldi munkaerő felvételét olyan körzetben, ahol az elmúlt hat hónap átlagos munkanélküliségi rátája legalább 30 %-kal meghaladja a Németországi Szövetségi Köztársaság egészének munkanélküliségi rátáját. Az e tilalom alá eső körzetek listáját négyhavonta teszik közzé.

A Bizottság szerint Németország - mivel a Németországtól eltérő tagállamban letelepedett, de Németországban munkálatokat végezni kívánó vállalkozásokat megakadályozza abban, hogy lengyel vállalkozásokkal kössenek vállalkozási szerződést anélkül, hogy e más tagállamok vállalkozásai leányvállalatot hoznának létre Németországban - megszegte a szolgáltatásnyújtás szabadságából fakadóan rá háruló kötelezettségeket. A Bizottság, melynek álláspontját Lengyelország támogatja, a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetében azt is állítja, hogy Németország a munkaerőpiachoz való hozzáférésre vonatkozó regionális korlátozások kiterjesztésével megsértette a 2003-ban aláírt csatlakozási szerződésben szereplő „standstill” klauzulát.

A vállalkozási szerződések megkötésének korlátozásáról

¹ A Cseh Köztársaság, az Északi Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Letti Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Málta Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány (HL 2003., L 236., 33. o.).

² 1993. március 1-jén és április 30-án módosított, a lengyel vállalkozások munkavállalóinak vállalkozási szerződések teljesítése céljából történő kiküldetéséről szóló, a Lengyel Köztársaság kormánya és a Németországi Szövetségi Köztársaság kormánya által 1990. január 31-én aláírt megállapodás (BGBl. 1993. II, 1125. o.).

A Bíróság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága magában foglalja többek között minden olyan hátrányos megkülönböztetés megszüntetését, amely a szolgáltatót állampolgárságánál/honosságánál vagy annál a ténynél fogva érinti, hogy más tagállamban nyújtja szolgáltatását, mint amelyben letelepedett. Következésképpen az a feltétel, amely szerint valamely vállalkozásnak állandó telephelyet vagy leányvállalatot kell létrehoznia abban a tagállamban, ahol a szolgáltatásnyújtás történik, közvetlenül szembemegy a szolgáltatásnyújtás szabadságával, mivel e tagállamban lehetetlenné teszi a más tagállamban letelepedett vállalkozások által történő szolgáltatásnyújtást.

Ezután a Bíróság megállapítja, hogy azáltal, hogy a lengyel-német megállapodásban szereplő „másik fél vállalkozása” kifejezést úgy értelmezi, mint amely kizárólag a német vállalkozásokra vonatkozik, Németország az EK-Szerződésbe ütköző közvetlen hátrányos megkülönböztetést hoz létre a Németországtól eltérő tagállamban letelepedett azon szolgáltatókkal szemben, amelyek lengyel vállalkozással kívánnak vállalkozási szerződést kötni és ezáltal, Németországban szolgáltatást nyújtva, részesülni az e megállapodás alapján a lengyel munkavállalóknak biztosított kvótából.

A Bíróság rámutat, hogy a lengyel-német megállapodás a Lengyel Köztársaságnak az Unióhoz való csatlakozása óta úgy vonatkozik e két tagállamra, hogy az említett megállapodás rendelkezéseit az érintett tagállamok között kizárólag a közösségi jog, többek között a Szerződésnek a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó szabályai tiszteletben tartása mellett lehet alkalmazni.

A Bíróság hangsúlyozza, hogy a hátrányos megkülönböztetéshez vezető szabályokat közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okok igazolhatják. Mindazonáltal az ilyen igazolás feltétele a társadalom alapvető érdekét veszélyeztető, valóságos és kellően komoly veszély fennállása.

Többek között a lengyel-német megállapodás helyes alkalmazása hatékony ellenőrzése biztosításának szükségességére hivatkozva **Németország nem adott elő semmiféle olyan meggyőző tény, amely igazolhatná valamely alapvető szabadság korlátozását.**

A „standstill” klauzuláról

A Bíróság szerint **az a körülmény, hogy a csatlakozási szerződés aláírásának időpontját követően új körzetek³ kerültek fel** azon körzetek listájára, amelyekben a lengyel-német megállapodás értelmében nem lehet vállalkozói szerződéseket kötni, **nem jelenti a „standstill” klauzula megsértését.**

Nem kerül sor ugyanis szigorúbb feltételek létrehozására, amikor a Németországba szolgáltatásnyújtás keretében kirendelhető lengyel munkavállalók számának csökkenése egy változatlan szövegű klauzula ezen időpontot követő, a megváltozott munkaerő-piaci helyzetben történő alkalmazásának egyszerű következménye. Így a tilalom alá tartozó körzetek negyedévente naprakésszé tett listája ilyen összefüggésben csupán deklaratív jellegű, miközben sem a jogi helyzet, sem a német közigazgatási gyakorlat nem változott hátrányosan.

A Bíróság megjegyzi, hogy ezen értelmezést erősíti meg a hasonló „standstill” klauzulák célja, amely nem más, mint annak megakadályozása, hogy valamely tagállam olyan új intézkedéseket hozzon, amelyek célja vagy hatása az e klauzulák hatályba lépése előtt alkalmazandó feltételeknél szigorúbb feltételek létrehozása.

EMLÉKEZTETŐ: Az uniós jogból eredő kötelezettségeit nem teljesítő tagállam ellen irányuló kötelezettségszegési eljárást a Bizottság vagy más tagállam indíthatja meg. Ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamnak a lehető leghamarabb teljesítenie kell az ítéletben foglaltakat.

³ Többek között Bremerhaven, Bochum, Dortmund, Duisburg, Essen, Wuppertal, Drezda, Köln, Oberhausen és Recklinghausen körzetekről van szó.

Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a tagállam nem teljesítette az ítéletben foglaltakat, újabb, pénzügyi szankciók kiszabására irányuló keresetet indíthat. Mindazonáltal, amennyiben a tagállam nem tett eleget a valamely irányelv átültetésére elfogadott intézkedései Bizottságnak történő bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, a Bíróság a Bizottság indítványa alapján már az első ítéletben szankciókat alkalmazhat.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106